

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34650 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 maart 2007 in het
geding tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2002 heeft appellant (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, geweigerd om (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 30 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 maart 2007, verzonden op 13 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 april 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen is aangevoerd in het hoger-beroepschrift en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

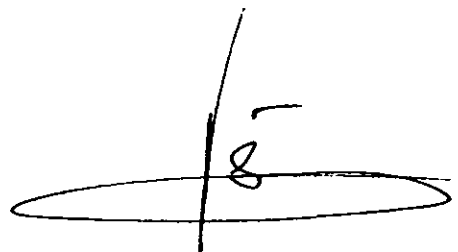
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juni 2007

154-526.

Verzonden: **19 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/34650 en AWB 06/34653

V.nr.:

inzake: geboren op , van Chinese nationaliteit, wonende te
eiseres/verzoekster hierna te noemen eiseres,
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. F. Mountassir, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 1 april 2002 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 4 april 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen en ambtshalve besloten dat eiseres niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" (amv).
2. Bij beroepschrift van 8 april 2002 heeft eiseres beroep ingesteld bij de rechtbank, waar het betreft de weigering van de verblijfsvergunning asiel. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Dordrecht (AWB 02/26369) is het beroep ongegrond verklaard.
3. Voorts heeft eiseres bij bezwaarschrift van 4 april 2002 bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering eiseres in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Bij besluit van 17 juli 2002 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.
4. Bij beroepschrift van 5 augustus 2002 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens is bij brief van 5 augustus 2002 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem van 26 juni 2003 (AWB 02/59880 en AWB 02/59879) is het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en is verweerder opgedragen binnen veertien weken opnieuw op het bezwaarschrift te beslissen en is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.
5. Bij brief van 13 juli 2003 heeft verweerder tegen deze uitspraak hoger beroep ingediend. Bij uitspraak van 31 oktober 2003 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (200305039/1) het hoger beroep ongegrond verklaard.
6. Verweerder heeft het bezwaar van 4 april 2002 bij besluit van 18 augustus 2003 ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 20 augustus 2003 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens is bij brief van 20 augustus 2003 een verzoek tot het treffen van een voorlopige

AWB 06/34650 en 06/34653

2

voorziening ingediend. Bij brief van 29 april 2004 heeft verweerder het bestreden besluit ingetrokken, waarop het beroep en het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening zijn ingetrokken.

7. Op 21 januari 2005 is eiseres gehoord door een ambtelijke commissie. Bij besluit van 12 december 2005 heeft verweerder het bezwaar van 4 april 2002 wederom ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 30 december 2005 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Tevens is bij brief van 30 december 2005 een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Bij brief van 10 mei 2006 heeft verweerder het bestreden besluit ingetrokken, waarop op 15 mei 2006 het beroep is ingetrokken.

8. Bij besluit van 30 juni 2006 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiseres na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiseres Nederland binnen achttientwintig dagen moet verlaten.

9. Bij beroepschrift van 17 juli 2006 heeft eiseres tegen dit besluit gemotiveerd beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 17 juli 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep dienen tevens als gronden voor het verzoek. Op 10 augustus 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 3 november 2006 heeft verweerder primair geconcludeerd tot niet-ontvankelijk verklaring van het beroep, subsidiair tot ongegrondverklaring van het beroep en ten slotte tot afwijzing van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening. Bij brief van 7 november 2006 heeft eiseres haar standpunt nog nader onderbouwd.

10. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 14 november 2006. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig T.Y. Siu als tolk in de taal Mandarijn.

11. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001, waarbij tevens wordt verwezen naar paragraaf C8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000), blijkt dat in China adequate opvang voor minderjarigen bestaat, ongeacht hun leeftijd. Eiseres komt derhalve niet in aanmerking voor toelating. Nu er voorts duidelijkheid bestaat over de ontvangst van de minderjarige in China door de autoriteiten aldaar, is de conclusie dat bij terugkeer de toegang tot een concrete opvangplaats niet door de Nederlandse autoriteiten geregeld behoeft te worden. Het beleid inzake amv's kan de rechterlijke toets volstaan, zo blijkt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 31 oktober 2003, zodat het beroep dat is gedaan op de uitspraken van de rechtbank (AWB 05/17997 en 04/11827) niet kan slagen. Eiseres heeft verwezen naar een Country Report van Human Rights en een stuk van M. Collet. De rechtbank heeft in haar uitspraak van 26 juni 2003 overwogen dat genoemd rapport niet kan worden meegenomen in de beslissing en dat het stuk van M. Collet onvoldoende zwaarwegend is om het ambtsbericht buiten beschouwing te laten. Eiseres heeft zich beroepen op artikel 4:84 van de Awb. De omstandigheid dat eiseres vanwege haar moeders lidmaatschap van Falun Gong geen opvang kan verkrijgen is asielgerelateerd. Op grond van het overige aangevoerde (onder andere de lange periode van verblijf in Nederland) valt niet in te zien dat sprake is van dusdanige bijzondere feiten of

AWB 06/34650 en 06/34653

3

omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig het beleid van onevenredige hardheid is. Een beroep op artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) staat niet ter toetsing nu geen sprake is van een aanvraag om voortgezet verblijf. Overigens zou de op 5 november 2002 gepleegde winkeldiefstal, in verband waarmee eiseres een transactie heeft aanvaard, eveneens grond hebben gevormd voor het niet verlenen van de gevraagde vergunning.

3. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - het volgende aangevoerd. De overweging dat voor eiseres gedurende haar minderjarigheid opvang voorhanden was, is in strijd met het vertrouwensbeginsel, gelet op onder meer het feit dat tweemaal een bestreden besluit is ingetrokken. Subsidiair stelt eiseres wel degelijk aannemelijk te hebben gemaakt dat tijdens haar minderjarigheid voor haar persoonlijk geen opvang voorhanden was. Nu eiseres een Falun Gong kind is, zou ze als gevolg daarvan niet worden opgevangen, hetgeen geen asielfond is, zoals ten overstaan van de ambtelijke commissie reeds is gemotiveerd. In het bestreden besluit wordt evenwel zonder op het voorgaande te reageren gesteld dat sprake is van een asielfond. Het beroep op het Country Report kan thans wel in de beoordeling worden betrokken, nu de bezwaarfase is opgevallend en thans een ex-nunc toetsing geldt. Aldus heeft verweerder in strijd gehandeld met artikel 7:11 van de Awb. Eiseres heeft naar veel meer informatie gewezen, waaronder de bij de gronden van 15 juni 2006 overgelegde rechterlijke uitspraken. Hieraan wordt ongemotiveerd voorbijgegaan. Evenmin is in het bestreden besluit ingegaan op de tijdens de hoorzitting geponeerde stelling dat het vreemd is dat, waar het betreft opvang anders dan in weeshuizen, het ambtsbericht van voor de beleidswijziging en die van daarna, dezelfde informatie bevatten, terwijl thans op basis van dezelfde informatie wordt gesteld dat adequate opvang voorhanden is. In verband met het beroep op bijzondere omstandigheden wordt eveneens verwezen naar de gronden van 15 mei 2006, onder meer bestaande uit het tijdsverloop. Daarop is evenmin ingegaan in het bestreden besluit. Gezien die omstandigheden is eiseres van mening dat inbreuk wordt gemaakt op het recht op privé-leven als bedoeld in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Als een vreemdeling met terugwerkende kracht in het bezit wordt gesteld van een tijdelijke verblijfsvergunning en die vergunning inmiddels is verlopen, wordt direct beoordeeld of een geslaagd beroep op artikel 3.52 van het Vb 2000 kan worden gedaan. Aan dit artikel had derhalve getoetst moeten worden. Dat aan eiseres thans een winkeldiefstal wordt tegengeworpen is in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor en het vertrouwensbeginsel, nu dit niet eerder is gedaan en eiseres hierop niet heeft kunnen reageren. Als verweerder meteen correct had beslist, had dit niet tot weigering van een verblijfsvergunning geleid.

4. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

5. Op grond van artikel 14 van de Vw 2000, gelezen in samenhang met de artikelen 3.6, aanhef en onder b en 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, van het Vb 2000 kan verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verlenen voor verblijf als amv.

6. In artikel 3.56 van het Vb 2000 is bepaald dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met verblijf als amv kan worden verleend aan de amv:

- a. wiens aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is afgewezen, anders dan met toepassing van artikel 30 van de Vw 2000;
- b. die zich naar het oordeel van Onze Minister niet zelfstandig kan handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, en
- c. voor wie naar het oordeel van Onze Minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

AWB 06/34650 en 06/34653

4

7. In hoofdstuk C2/7.4.1 van de Vc 2000 is het beleid voor alleenstaande minderjarige asielzoekers en vreemdelingen neergelegd. Blijkens het beleid zoals dat is neergelegd in hoofdstuk C2/7.4.5 van de Vc 2000 wordt, voor zover hier van belang, de verblijfsvergunning verleend tot de dag waarop de vreemdeling meerderjarig wordt.

8. Blijkens hoofdstuk C2/7.4.3 van de Vc 2000 wordt onder adequate opvang verstaan iedere opvang (ongeacht de vorm) waarvan de omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de omstandigheden waaronder opvang wordt geboden aan leeftijdsgenoten die zich in een vergelijkbare positie als de betrokkene bevinden. Dit kan bestaan uit opvang door ouders, familieleden, vrienden, burens, stam-, clan- of dorpsgenoten. (...)

Opvang in een (particuliere) opvanginstelling is aan te merken als adequaat indien de opvanginstelling naar lokale omstandigheden aanvaardbaar is.

Indien in het landgebonden asielbeleid (zie C8) is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan dat er adequate opvang is.

Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking niet te zijn geregeld.

Indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat de autoriteiten zorgdragen voor de opvang en dat de opvangvoorzieningen adequaat zijn, behoeft geen onderzoek naar een concrete opvangplaats in een opvanginstelling te worden gedaan.

In al deze gevallen wordt verwacht dat de betrokkenen vertrekken naar het land van herkomst of naar een ander land waar zij redelijkerwijs naar toe kunnen gaan.

9. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het verweerschrift onder het kopje "Conclusie" primair geconcludeerd heeft tot niet-ontvankelijk verklaring van het beroep. Nu dit standpunt in het verweerschrift noch ter zitting van enige onderbouwing is voorzien en onder 3.10 van het verweerschrift wordt gesteld dat het beroep ongegrond is, gaat de rechtbank ervan uit dat verweerder het beroep ontvankelijk acht. Nu de rechtbank voorts niet is gebleken van feiten of omstandigheden die nopen tot een niet-ontvankelijkverklaring van het beroep zal de rechtbank het beroep inhoudelijk beoordelen.

10. Eiseres heeft zich beroepen op het vertrouwensbeginsel, waarbij onder meer is gewezen op het feit dat tot tweemaal toe een bestreden besluit is ingetrokken. De rechtbank is niet gebleken van feiten of omstandigheden die dit beroep kunnen rechtvaardigen. Zo is bijvoorbeeld nimmer aan eiseres schriftelijk of anderszins toegezegd dat in haar verblijf hier te lande zou worden berust. Er is voorts geen rechtsregel die maakt dat aan de enkele intrekking van een beschikking op bezwaar, zoals in de onderhavige procedure is gedaan bij brieven van 29 april 2004 (de beschikking op bezwaar van 18 augustus 2003) en 10 mei 2006 (de beschikking op bezwaar van 12 december 2005) het gerechtvaardigd vertrouwen kon worden ontleend dat aan eiseres een verblijfsvergunning zou worden verleend.

11. Eiseres heeft zich bij brief van 15 mei 2006, onder verwijzing naar het beroepschrift van 30 december 2005 op het standpunt gesteld dat er voor haar persoonlijk tijdens haar minderjarigheid geen adequate opvang voorhanden was, in welk verband erop is gewezen dat haar situatie ernstig wordt bemoeilijkt door de Falun Gong achtergrond van haar moeder. Uit het verslag van gehoor door de ambtelijke commissie blijkt het volgende. Op de opmerking van de ambtelijke commissie dat het haar bekend is dat naast opvang in wees- en verzorgingshuizen ook op het platteland van China de lokale gemeenschap voor minderjarigen zorgt, heeft eiseres geantwoord "ze willen mij niet. Ze denken dat ik ook bij de Falun Gong ben net als mijn moeder". Op de opmerking van de ambtelijke commissie dat het haar bekend is dat indien een al wat oudere minderjarige zelfstandig wenst te leven, het straat- of wijkcomité zal assisteren bij het vinden van zelfstandig onderdak heeft eiseres geantwoord "Ze hebben mijn moeder ooit geslagen, zij zouden mij niet helpen". Tijdens het gehoor heeft de gemachtigde van eiseres verklaard dat de moeder van eiseres bij Falun Gong was, hetgeen bekend is bij de Chinese autoriteiten. Ook heeft de gemachtigde erop gewezen dat de Minister weliswaar in de asielprocedure heeft aangevoerd dat mevrouw niet in de actieve negatieve

AWB 06/34650 en 06/34653

5

belangstelling staat, maar dat het een andere vraag is of de overheid bereid is om actief zorg te verlenen en mevrouw te beschermen, alsmede dat het in ieder geval aannemelijk is dat eiseres niet de actieve zorg van de Chinese overheid heeft te verwachten.

De rechtbank begrijpt hieruit dat eiseres stelt dat zij, als gevolg van de Falun Gong achtergrond van haar moeder, persoonlijk geen opvang zou hebben kunnen verkrijgen tijdens haar minderjarigheid en zich aldus beroept op het bepaalde in artikel 3.56, eerste lid en onder c, van het Vb 2000. Verweerder heeft in het bestreden besluit de stelling dat voor eiseres persoonlijk geen adequate opvang heeft bestaan gedurende haar minderjarigheid evenwel opgevat als een beroep op het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb en daarvan vervolgens gezegd dat deze stelling een asielgerelateerde omstandigheid betreft die derhalve in dit verband geen (bijzonder) gewicht toekomt. Gelet hierop is het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en leidt het aan een motiveringsgebrek. Dat in het verweerschrift en ter zitting deze stelling door verweerder is geplaatst in het kader van artikel 3.56, eerste lid en onder c, van het Vb 2000, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Want ook voor zover verweerder het juiste toetsingskader hanteert, kon en kan verweerder eiseres' stelling niet terzijde schuiven met de opmerking dat eiseres' stelling asielgerelateerd is. Hetgeen eiseres omtrent de Falun Gong-achtergrond van haar moeder naar voren heeft gebracht, is immers van belang voor de vraag of voor eiseres tijdens haar minderjarigheid adequate opvang voorhanden was.

De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat het bestreden besluit niet zorgvuldig tot stand is gekomen en daarmee tevens berust op een ondeugdelijke motivering.

Hetgeen door partijen overigens is aangevoerd behoeft gelet op het voorgaande geen bespreking.

12. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:2 en het bepaalde in artikel 7:12 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

14. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

15. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

16. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiseres betaalde griffierecht.

AWB 06/34650 en 06/34653

6

III. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/34650

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/34653

- wijst het verzoek af;

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,-- (zegge: negenhonderd en zesenzestig), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier.
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van de door eiseres betaalde griffierechten van in totaal € 282, -- (zegge: tweehonderd en tweeëntachtig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 5 maart 2007 door mr. G.S. Crince Le Roy, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.M. de Buur, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

13 MAART 2007

Conc:

Coll:

D:

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
10 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. J.W. Berg
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 5 maart 2007
met kenmerk 06/34650

Inzake:

met IND-kenmerk 0204.01.2007
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: A.M.J.M. Louwerse
advocaat te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. D.L. Starrenburg
070-7795485

1 Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie, hierna: de Staatssecretaris, komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 5 maart 2007, verzonden op 13 maart 2007, met kenmerk Awb 06/34650 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep gegrond heeft verklaard, het bestreden besluit heeft vernietigd en heeft bepaald dat de voormalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, hierna: de Minister, binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Voorts is de Minister veroordeeld in de proceskosten.

2 Achtergronden

- 2.1. Op 1 april 2002 heeft hierna: verweerster, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij beschikking van 4 april 2002 is deze aanvraag afgewezen. Voorts is ambtshalve geweigerd verweerster in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.
- 2.2. Op 4 april 2002 heeft verweerster bezwaar gemaakt tegen de ambtshalve weigering om haar in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.
- 2.3. Op 8 april 2002 heeft verweerster beroep ingesteld tegen de weigering om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Dit beroep is bij uitspraak van 4 juni 2002 van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, ongegrond verklaard.
- 2.4. Bij beschikking van 17 juli 2002 is het bezwaar tegen de ambtshalve weigering om verweerster in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' ongegrond verklaard.
- 2.5. Het daartegen op 5 augustus 2002 ingestelde beroep is bij uitspraak van 26 juni 2003 van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, gegrond verklaard. De beschikking van 17 juli 2002 is vernietigd en verweerder is opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak.
- 2.6. Het daartegen op 13 juli 2003 door de Minister ingestelde hoger beroep is bij uitspraak van 31 oktober 2003 van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State ongegrond verklaard. De bestreden uitspraak is bevestigd onder verbetering van de gronden.
- 2.7. Op 21 januari 2005 is verweerster met hulp van een tolk in de Chinese taal door een ambtelijke commissie gehoord omtrent haar bezwaar. Van dit gehoor is een verslag gemaakt.
- 2.8. Bij beschikking van 12 december 2005 is het bezwaar van verweerster ongegrond verklaard. Op 30 december 2005 heeft verweerster beroep ingesteld tegen deze beschikking alsmede een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.

- 2.9. Bij brief van 10 mei 2006 heeft de Minister aan verweerster bericht dat de beschikking van 12 december 2005 is ingetrokken. Naar aanleiding daarvan heeft verweerster het beroep en het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingetrokken.
- 2.10. Bij beschikking van 30 juni 2006 is het bezwaar van verweerster wederom ongegrond verklaard.
- 2.11. Het daartegen op 17 juli 2006 ingestelde beroep heeft geleid tot de thans bestreden uitspraak van 5 maart 2007, waarbij het beroep van verweerster gegrond is verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat het besluit van 30 juni 2006 rechtens juist is. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit ongegrond dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 11 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"[...] Verweerder heeft in het bestreden besluit de stelling dat voor eiseres persoonlijk geen adequate opvang heeft bestaan gedurende haar minderjarigheid evenwel opgevat als een beroep op het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb en daarvan vervolgens gezegd dat deze stelling een asielgerelateerde omstandigheid betreft die derhalve in dit verband geen (bijzonder) gewicht toekomt. Gelet hierop is het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig voorbereid en leidt het aan een motiveringsgebrek. Dat in het verweerschrift en ter zitting deze stelling door verweerder is geplaatst in het kader van artikel 3.56, eerste lid en onder c, van het Vb 2000, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Want ook voor zover verweerder het juiste toetsingskader hanteert, kan verweerder eiseres' stelling niet terzijde schuiven met de opmerking tot eiseres' stelling asielgerelateerd is. Hetgeen eiseres omtrent de Falun Gong-achtergrond van haar moeder naar voren heeft gebracht, is immers van belang voor de vraag of voor eiseres tijdens haar minderjarigheid adequate opvang voorhanden was. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat het bestreden besluit niet zorgvuldig tot stand is gekomen en daarmee tevens berust op een ondeugdelijke motivering. Hetgeen door partijen overigens is aangevoerd behoeft gelet op het voorgaande geen bespreking."

Toelichting op grief 1

- 3.4. Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, Vb, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, Vw, ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.
- 3.5. Ingevolge artikel 3.56, Vb, kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling worden verleend aan de alleenstaande minderjarige vreemdeling:
 - a. wiens aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is afgewezen, anders dan moet toepassing van artikel 30, Vw;

- b. die zich naar het oordeel van Onze Minister niet zelfstandig kan handhaven in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, en
 - c. voor wie naar het oordeel van Onze Minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.
- 3.6. Zoals blijkt uit de tekst van artikel 3.56, onder c, Vb. - en dan met name de terminologie '*naar het oordeel van onze Minister*' - had de (toenmalige) Minister beleidsvrijheid. Van deze beleidsvrijheid heeft de Minister gebruik gemaakt. De toepassing van artikel 3.56, aanhef en onder c, Vb, is ten aanzien van vreemdelingen uit China nader uitgewerkt in beleid.
- 3.7. Verweester is afkomstig uit China. Conform het in casu toepasselijke beleidskader in WBV 2005/57, dat is gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001 alsmede het daarop volgende ambtsbericht van 30 juni 2005, is er voor Chinese alleenstaande minderjarige vreemdelingen adequate opvang in China voorhanden. Minderjarige asielzoekers komen derhalve niet in aanmerking voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd bedoeld voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen.
- 3.8. Conform het toepasselijke beleid dient er in beginsel vanuit te worden gegaan dat opvang in weeshuizen in China adequaat is. Dit geldt ook voor situaties waarin sprake is van een minderjarige vrouw met een kind. Uit het ambtsbericht van 30 juni 2005 blijkt dat ook voor hen adequate opvang aanwezig is.
- 3.9. Indien in het individuele geval wordt betwist dat adequate opvang voor de betrokken vreemdeling aanwezig is, wordt - gelet op de uitgebreide mogelijkheden van (adequate) opvang - van de betrokken vreemdeling verwacht dat hij aantoont dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is ofwel dat hij aantoont dat er een reële kans is dat hij geplaatst wordt in een weeshuis of verzorgingshuis dat, naar lokale maatstaven gemeten, niet adequaat is. De bewijslast ligt hierbij bij de betrokken asielzoeker.
- 3.10. Van het toepasselijke beleidskader kan worden afgeweken op grond van het bepaalde in artikel 4:84, Awb. Ingevolge artikel 4:84, Awb, handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.
- 3.11. Door te overwegen als in de grief weergegeven, miskent de rechtbank dat in de beschikking van 30 juni 2006 is beargumenteerd dat en waarom verweester er niet in is geslaagd om aan te tonen dat er voor haar persoonlijk geen adequate opvang in China aanwezig is en dat eveneens in deze beschikking is beargumenteerd dat en waarom er in casu geen aanleiding bestaat om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid ex artikel 4:84, Awb.
- 3.12. De rechtbank miskent voorts dat hetgeen verweester heeft aangevoerd omtrent haar moeder die lid was van de Falung Gong niet tot een ander oordeel kan leiden. Zoals in de beschikking van 30 juni 2006 is beargumenteerd, is deze asielgerelateerde stelling immers reeds in de asielprocedure beoordeeld. De Staatssecretaris wijst erop dat het beroep van verweester bij uitspraak van 4 juni 2002 van de rechtbank 's-

Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, ongegrond is verklaard. Mitsdien is in rechte vast komen te staan dat verweerster niet in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten staat wegens het vermeende lidmaatschap van haar moeder van de Fahun Gong.

- 3.13. De Staatssecretaris hecht eraan in dit kader op te merken dat asielgerelateerde gronden geen rol kunnen spelen in onderhavige reguliere procedure.
- 3.14. Geconcludeerd moet dan ook worden dat de Staatssecretaris terecht en op juiste gronden geen aanleiding heeft gezien om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid.
- 3.15. De rechtbank heeft zulks miskend.
- 3.16. In het licht van bovenstaande komt de rechtbank voorts ten onrechte niet meer aan de beoordeling van de overige beroepsgronden toe.

Grief 2

- 3.17. Ten onrechte concludeert de rechtbank dat er sprake is van een motiveringsgebrek ex artikel 7:12 Awb.
- 3.18. Ten onrechte wordt het beroep gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd.
- 3.19. Ten onrechte wordt de Staatssecretaris veroordeeld in de proceskosten.
- 3.20. Ten onrechte wordt de Staatssecretaris gelast het betaalde griffierecht te vergoeden.

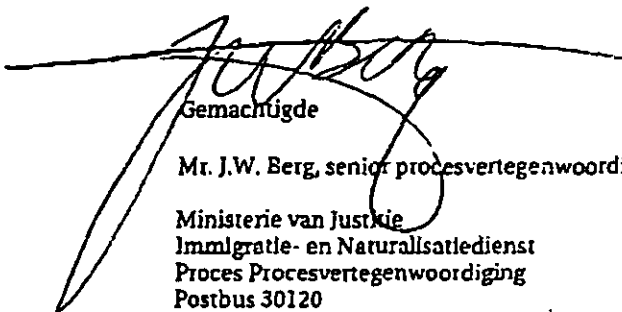
Toelichting op grief 2

- 3.21. Deze grief mist zelfstandige betekenis en dient te worden gezien in het licht van de voorgaande grieven.

4. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 30 juni 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 10 april 2007

Gemachtigde

Mr. J.W. Berg, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 7795458
telefax 070 - 7794246